

ливостям технічного розвитку та виникненню нових аспектів життєдіяльності людини є досить актуальним, він характеризується високим рівнем складності, тому потребує системного та комплексного підходу.

Калашнік Євгеній Олександрович
курсант факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Царьова Ірина Валеріївна
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри українознавства
та іноземних мов
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

ІСТОРИЧНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ ЯК АСПЕКТ ЗАКОНОМІРНОЇ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Позиція України щодо спрямування в сторону Європейського Союзу вперше на законодавчому рівні була сформульована в Постанові «Про основні напрями зовнішньої політики України», схваленій Верховною Радою України 2 липня 1993 року [2]. Курс на безпосередню євроінтеграцію є природним наслідком установаження Україною незалежності [4]. Метою наукової розвідки є характеристика динаміки поліпшення на психологічному рівні ставлення громадян України до ЄС, дослідження специфіки процесів європейської самоідентифікації українців.

Якщо звернути увагу на історичний аспект євроінтеграції нашого народу, то нескладно простежити вольовий шлях українців завдяки корінній установці в усвідомленнях кожного, необхідності дотримання права жити в демократичній, економічно розвинутій, соціально орієнтованій країні. Мета й здобутки вже зараз знаходять своє відображення у фактичному підґрунті створення шляхів масштабних внутрішніх перетворень, а саме тих необхідних умов задля входження до спільноти європейських розвинутих країн. Як цивілізована європейська держава, що впевнено затвердила позиції демократії та ринкової економіки, Україна просто не може співіснувати лише десь поруч зі світовими і європейськими господарськими процесами. До того ж це регламентується на законодавчому рівні. Так, відповідно до ст. 11 ЗУ «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» [1], забезпечення інтеграції Укра-

їни є однією з основоположних засад зовнішньої політики у європейській політичній, а також більшість інших просторів із метою набуття істинного й безповоротного членства в ЄС.

Євроінтеграція України – досить складний, періодичний, а також поступовий процес, що стосується майже всіх сфер життя – політичної, економічної, соціальної, культурної, але саме історичний аспект як закладення в переконаннях психологічного чинника, тобто свідомого європейського вибору громадян, утвердження в українському суспільстві проєвропейських принципів, необхідності руху країни по шляху євроінтеграції – по праву вважається найважливішим складником утвердження наряду України до європейської спільноти.

Специфіка формування геополітичної спрямованості громадян України насамперед зумовлена тим, що країна перебувала у стані вибору між двома інтеграційними хвилями – євразійської та європейської, кардинально різними за метою, умовами та природою. На ставлення громадян вплинули радянська спадщина, непрості соціально-політичні процеси всередині країни разом із різноманітними зовнішніми впливами. За таких умов в українському суспільстві з часом сформувалось і зміцнилось підґрунтя прихильників євроінтеграційного курсу [3].

Агресія зі сторони Росії проти України, що розпочалась у лютому 2014 р., стала досить вагомим чинником впливу на ситуацію, що знаходить власне відображення в переконаннях кожного. Але факти аналізу статистичних даних свідчать про таке:

– відбулись докорінні зміни у ставленні громадян України до Російської Федерації, більшість опитаних респондентів, що досить об'єктивно характеризують вагому частину населення, наголошують на необхідності нагального припинення будь-яких контактів із Росією [2];

– події Революції Гідності в грудні 2013 – січні 2014 рр. міцно утвердили європейський курс розвитку України.

Ця подія разом із російською агресією фактично зняла з порядку денного євразійський вектор інтеграції для України. Євразійська інтеграція та будь-що з нею пов'язане тепер асоціюється у громадян насамперед із країною-агресором, що не зовсім так, проте євроінтеграція для нашої країни, вважаємо, таки перспективніша.

Серед українських громадян закономірно більш розповсюдженим є позитивне ставлення до ЄС. За результатами дослідження, проведеного у грудні 2019 р., для респондентів привабливий образ Євросоюзу нараховує цілий ряд досить вагомих переваг, серед яких, як вони відзначають: високий рівень соціального захисту, рівень соціальної цінності звичайного населення (46,4 %), верховенство права абсолютно в усіх сферах життя (27,8 %), одна з найрозвиненіших демократій (21,7 %).

До вищезгаданих позитивних аспектів ЄС відносять також низький рівень корупції (22,4 %), гідну якість охорони здоров'я, її доступність (22,2 %),

наявність фінансових ресурсів, забезпечення ними на достатньому рівні більшості сфер життя (17,1 %) і науково-технічний розвиток, сприяння сучасним технологіям і тенденціям (14,6 %).

Сьогодні цей курс є невід'ємним, і, звичайно ж, одним із першочергових у внутрішній та зовнішній державній політиці. Ми зобов'язані (і навіть історично приречені) бути європейською країною, до того ж Європейський Союз закономірно ще на початку двохтисячних років визнав Україну своїм стратегічним партнером, а також у безпосередній Угоді про асоціацію між Україною та ЄС 21 березня 2014 року, після чого вже 16 вересня того ж року Верховна Рада України та Європейський парламент синхронно ратифікували цю ж угоду, і вже 1 вересня 2017 року вона набула чинності.

Отже, складно не погодитись із фактом спрямування української нації на євроінтеграцію на майже всіх рівнях життя [3], і з кожним днем відносини з ЄС лише зміцнюються, про що свідчить постійна співпраця з рядом країн Європи, закріплення позицій України на європейських платформах торгівлі, адже наша країна пройшла надзвичайний шлях змін, відстоюючи найважливіші принципи свободи й демократії, ставлення до яких у період із 2010 року змінилось докорінно. Нація, що прагне до якісних змін, із настільки вагомим історичним аспектом впливу на рівень постійного прагнення до незалежності й вдосконалення, безпосереднім чином заслуговує на одне з провідних місць у Європейському Союзі, орієнтація на що уже зараз поширила більшість проєвропейських цінностей на всій території України.

1. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2010. № 40. Ст. 527. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2411-17#Text>.

2. Про основні напрями зовнішньої політики України: Постанова Верховної Ради України від 02 липня 1993 р. № 3360-ХІІ (редакція станом на 20.07.2010). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3360-12#Text>.

3. Царьова І. В. Лінгвофілософія сучасного юридичного тексту. *Colloquium-journal*. Warszawa, Polska, 2020. № 16 (68). Cześć 3. С. 23–27.

4. Tsareva I. V. Functional and derivative space of the legal text. *Advanced trends of the modern development of philology in European countries: Collective monograph*. Riga : Izdevnieciba «Baltija Publishing», 2019. P. 217–233.